

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατὰστασι.

Κατάστασις ἀρμόζουσα εἰς ὄνον, ἥτοι ἀσχημοσύνη, ἀγροικία, βαναυσότης, χυδαιότης κττ. ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀ-
θροπία καὶ γαιδουροκατάστασι! (ἐπιφώνησις εἰρων. πρὸς
τὸν ἀσχημονοῦντα, τὸν ἀγροίκως φερόμενον) Κρήτ. Τάξ',
πρᾶξ', γαιδουροκατάσταδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Φιλίπ-
πούπ. Πρᾶξ' τσαὶ τάξ' τσαὶ γαδαρουκατάσταδ' (συνών. τῇ
προηγουμένῃ) Κυδων.

γαιδουροκάτηνος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατήνα.

Ὁ ἔχων δύσμορφον τὴν κάτω σιαγόνα καὶ γενικώτε-
ρον ἀσχημος, δυσειδής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρο-
μούρης.

γαιδουροκατούρημα τό, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)
γαδουροκατούρημα Κύθν. ἄδουροκατούρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
γαδαρουκατούρημα Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κατούρημα.

Γαιδουροκάτουρο, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σκόρδα ἔχω τὴν ἀγάπη σου, κρομμύδια τὴ φιλία σου
καὶ γαιδουροκατούρημα ἔχω τὴν ἀφεδιά σου
Κρήτ.

γαιδουροκάτουρο τό, σύνθηθ. γαιδ'ρουκατ'ρον βόρ.
ἰδιώμ. γαδουροκάτουρο πολλαχ. γαδαροκάτουρο πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κάτουρο.

Οὖρος ὄνου. Συνών. γαιδουροκατούρημα, γαι-
δουροκατρουλιά.

γαιδουροκατρουλιά Κῶς γααροκατρουλιά Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ κατρουλιά.

Γαιδουροκάτουρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροκαυκάλα, ἰδ. γαιδουρο - 2.

γαιδουροκαυκαλίδα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ καυκαλίδα.

Τὸ φυτὸν καυκαλὶς ἡ μεγανθὴς (caucalis grandiflora)
τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae).

γαιδουρόκαψα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κάψα.

Μεγάλη κάψα, ὑπερβολικὴ ἀτμοσφαιρικὴ θερμότης.
Συνών. γαιδουροζέστη 1.

γαιδουροκέλλι τό, ἀμάρι. γαιδουροτσέλλ' Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κέλλι.

Στάβλος ὄνου. Συνών. γαιδουρόμαντρα, γαιδου-
ρόσταβλος.

γαιδουροκεντζά ἡ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,234 γααρο-
κεντζά Κῶς ἄδουροκεντζά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεντζά.

1) Κέντημα κατὰ μεγάλα, ἀραιὰ διαστήματα. Συνών.
*γαιδουροκεντούκλα. 2) Χονδρὸν καὶ δυσανάλογον
ράψιμον Κῶς.

* **γαιδουροκεντούκλα** ἡ, ἄδουροκεδούκλα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουροκεντζά διὰ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. - ούκλα.

Γαιδουροκεντζά, ὁ ἰδ.

γαιδουροκεφάλα ἡ, πολλαχ. ἄδουροκεφάλα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλα ἡ μεγεθ. τοῦ
οὐσ. γαιδουροκέφαλο.

Μεγάλη κεφαλὴ ὄνου.

γαιδουροκεφαλὴ ἡ, πολλαχ. ἄδουροκεφαλὴ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) γαιδουροκεφαλὴ Ζάκ. γαιδουροτσεφαλὴ Μύκ.
γααροκεφαλὴ Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφαλὴ. Ὁ τόνος τοῦ
γαιδουροκεφαλὴ κατὰ τὸ ἀπλοῦν κεφάλι.

Γαιδουροκέφαλο, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τοῦ πρέπει τσαὶ τοῦ βροστινοῦ καρέγλα νὰ καθίσῃ
τσαὶ μὲ γαιδουροτσεφαλὴ νὰ τὴν ξεκοκκαλίῃ
(τοῦ βροστινοῦ=τοῦ ἐξάρχοντος τοῦ χοροῦ, τοῦ σύροντος
τὸν χορὸν) Μύκ.

γαιδουροκέφαλο τό, πολλαχ. γαιδ'ρουκέφαλου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. γαδουροκέφαλο ἐνιαχ. γαδουρον-
κέφαλου Μακεδ. (Χαλκιδ.) γαιδουροτσεφάλου Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλι.

1) Κεφαλὴ ὄνου συνήθως ἡ γυμνὴ σαρκῶν, κρανίον
ὄνου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὸν στρώνου δῶ, τὸν στρώνου κεί, | τὸν στρώνου
ᾄξου 'ς τὴν αὐλή,

τὸν βάξου κὶ προυσκέφαλου | ἔνα γαδουροκέφαλου
Χαλκιδ. 2) Χάρτης διευθετημένος εἰς σχῆμα κεφαλῆς
ὄνου καὶ τιθέμενος εἰς τὴν κεφαλὴν παιδίου πρὸς τιμω-
ρίαν Λεξ. Αἰν.

γαιδουροκέφαλος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) γαιδ'ρουκέφαλος βόρ. ἰδιώμ. γαδουροκέφαλος
Νάξ. (Γαλανᾶδ.) γαουροτσεφάλος Κύπρ. ἄδουροκέφα-
λος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κεφάλι.

1) Ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος, δυσμαθής, δύσ-
νους σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἀργο-
νόητος, βαρύγνωμος 2, βαρυκέφαλος Β 1, βαρυλά-
της 3, βαρυνούσης 1, *γαιδουρόνους, κακοκέφαλος,
ξεροκέφαλος, χοντροκέφαλος. 2) Ἰσχυρογνώμων,
πείσμων Μακεδ. (Βογατο.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. Συνών.
ἄγουρος Α 2 5, ἀντούβιανος 1, αὐτοκέφαλος 2, βα-
ρύγνωμος 1, βαρυκέφαλος Β 2, πεισματάρης.

* **γαιδουρόκ-κο** τό, γαδαρόκ-κο Καπ. (Σίλ. Φά-
ρασ.) γαυριδόκ-κο Καπ. (Φάρασ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι.

Μικρὸς ὄνος, γαιδουράκι.

γαιδουροκλέφτης ὁ, πολλαχ. γαδαρουκλέφτ'ς Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κλέφτης.

Ὁ κλέπτων ὄνους.

γαιδουροκλοτσά ἡ, πολλαχ. γααροκλοτσά Κάρπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κλοτσά.

Λάκτισμα ὄνου ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Μὲ γάαρων παίζεις;
γααροκλοτσᾶς σοῦ πρόπον (ἐπὶ τοῦ μετ' ἀνηθίκων ἀνθρώ-
πων συναναστρεφόμενου) Κάρπ.

γαιδουροκοκκάλα ἡ, πολλαχ. ἄδουροκοκκάλα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κοκκάλα.

Μεγάλο κόκκαλο ὄνου.

γαιδουροκοκκαλούρα ἡ, ἀμάρι. ἄδουροκοκκα-
λούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κοκκάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούρα.

Τὸ κόκκαλα τοῦ ὄνου.

γαιδουροκοκκινούρα ἡ, ἀμάρτ. γαιδουροκοκκινούρα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι, τοῦ ἐπιθ. κόκκινος καὶ τοῦ οὐσ. ούρα.

Πτηνόν τι κοκκινόχρουν ἀποδημητικόν.

γαιδουροκολίνα ἡ, ἀμάρτ. γαυροκολίνα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κολίνα. Ὅσα σύνθετα ἐκ τοῦ γαιδούρι ἔχουν ὡς πρῶτον συνθετικόν τὸ γαιδα-γαδα-γαα-κτι., ὡς γαυροκολίνα, γαδαρόκομπος, γαιδαρολάτης, γαδαροφόρτι κτι. εἶναι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ τύπου γάιδαρος.

Κολίνα ὄνου, ἥτοι ἡ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ὄνου ζώνη, διὰ τῆς ὁποίας συγκρατεῖται τὸ σαμάρι εἰς τὴν ράχιν.

γαιδουροκολόκυνθο τό, ἀμάρτ. γαιδ'ρουκουλόκ' - θον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κολοκύθι.

Εἶδος κολοκύνθης στρογγύλου σχήματος.

γαιδουρόκομπος ὁ, ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 59 καὶ 564 — Λεξ. Δημητρ. γαιδουρόκομπος ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολόγ. 16 ΝΚοτσοβίλ. Ἐξαρτ. πλοίων 127 ἄδουροκόπος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρόκομπος Μεγίστ. γαδαρόκουδους Ἰμβρ. Λέσβ. γαυρόκομπος Κῶς γαδαόκουμπους Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κόμπος.

1) Κόμβος δι' οὗ δένεται ὄνος Λέσβ.: Γνωμ. Κάλλμα γαδαρόκουδους παρὰ γαδαρουγύριμα (διὰ τὴν σημ. πβ. γαιδουρόδεμα) Λέσβ. 2) Ὡς ὄρος ναυτικός, στερεὸς δεσμὸς δυσκόλως λυόμενος συνενῶν δύο σχοινία Ἀθῆν. Μεγίστ. Πειρ. κ.ά.—ΑΣακελλαρ. ἔνθ' ἄν. ΛΠαλάσκ. ἔνθ' ἄν. ΝΚοτσοβ. ἔνθ' ἄν. 3) Εἶδος κόμβου Ἰμβρ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σαμοθρ.

γαιδουροκοπριά ἡ, σύννηθ. γαιδ'ρουκουπριά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γαιδουροκουπριά Εὐβ. (Κάρυστ.) γαιδουροκοπρία Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κοπριά.

Γαιδουροκαβαλλίνα, ὁ ἰδ.

γαιδουρόκοπρο τό, ἀμάρτ. γαυροκόπρο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κόπρο.

Γαιδουροκαβαλλίνα, ὁ ἰδ.

γαιδουρόκορμο τό, Μῆλ. γαδαρόκορμο Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κορμί.

Μετων. ἄνθρωπος ἀγροΐκος, βάνανσος, χυδαῖος. Συνών. παλαιόκορμο.

γαιδουροκορόμηλο τό, Εὐβ. (Κορυ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κορόμηλο.

Εἶδος κορομήλου.

γαιδουρόκοσμος ὁ, ἀμάρτ. γαιδαρόκοσμον Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κόσμος.

Ἀνθρωποι ἀγενεῖς καὶ βάνανσοι, κοινωνία πρόστυχος. Συνών. παλαιόκοσμος.

γαιδουροκουβάρα ἡ, ἀμάρτ. ἄδουροκουβάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κουβάρα ἡ μεγεθ. τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. γαιδουροκούβαρο.

Μεγάλῃ τολύπῃ νήματος, μέγα κουβάρι.

γαιδουροκουβέντα ἡ, ἀμάρτ. γαιδουροκουβέντα Κεφαλλ. γαιδαροκουβέντα Πελοπν. (Μεσσ.) γαυροκουβέντα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κουβέντα.

1) Λόγος περὶ ὄνων Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Μεταφ. λόγος αἰσχρὸς, ἀχρεῖος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχρειογλωσσία.

γαιδουρόκουλε ὁ, Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κουλε.

Γαιδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαιδουροκούρελο τό, ἀμάρτ. γαιδουροκούρελο Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κουρέλι.

Γαιδουροκαβαλλίνα, ὁ ἰδ.

γαιδουροκόφινο τό, Κεφαλλ. γαυροκόφινο Κῶς κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κοφίνι.

Κόφινος εἰδικὸς διὰ φόρτωμα ὄνου.

* **γαιδουροκραχτάκι** τό, ἄδουροκραχτάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδουροκράχτης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκι.

Μικρὸν παιδίον ὀδηγοῦν ὄνον.

γαιδουροκράχτης ὁ, ἀμάρτ. ἄδουροκράχτης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄδαροκράχτης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κράχτης.

Ὁ ὀδηγὼν ὄνον, ὀνηλάτης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράς 1.

γαιδουρόκρυνο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κρύνο.

Ψυχὸς δριμύ. Συνών. ψοφόκρυνο.

γαιδουροκυλίστρά ἡ, Θράκ. (Κασταν. Τσακίλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κύλισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - στρά.

Ἐκτασις τόπου μικρὰ (δηλ. ὅση ἀρκεῖ διὰ νὰ κυλισθῇ εἰς ὄνος): Μᾶ γαιδουροκυλίστρά τόπος.

γαιδουροκυλίστρα ἡ, σύννηθ. γαιδ'ρουκ'λίστρα βόρ. ἰδιωμ. γαιδουροκυλίστρα πολλαχ. γαιδουροκυλίστρι γα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄδουροκυλίστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαιδουροκυλίστρα Κύπρ. γαιδαρουκ'λίστρα Σάμ. γαδαροκυλίστρα Σκῦρ. γαυροκυλίστρα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ κυλίστρα.

1) Τόπος ὅπου κυλίσονται ὄνοι σύννηθ.: Τόπος ἴσαμε γαιδουροκυλίστρα (μικρὸς) πολλαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαιδουροκυλίστρα Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Μαζαίικ. Μάν.) Γαιδουροκυλίστρες Πελοπν. (Γύθ.) Γαιδουροκυλίστρα Σκῦρ. Γαιδουροκυλίστρα Κύπρ. Γαυροκυλίστρα Κάρπ. 2) Μεταφ. τόπος ἄγονος Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Δημητρ.

γαιδουροκυνηγῶ Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. κυνηγῶ.

Ἀναζητῶ, γυρεύω ὄνον διαφυγόντα: Γνωμ. Καλύτερα γαιδουρόδεγε παρὰ γαιδουροκυνήα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. τὸ συνών. γαιδουρογυρεύω).